

L'INICI DEL FINAL

Quan t'expliquen un relat, el més normal és que te'l creguis i l'acceptis. Sobretot si ets un petit ésser humà sense consciència per distingir la certesa de la incertesa. Si et diuen que les flors floreixen, els ocells canten i el sol surt, t'ho creus. I jo em pregunto, per què?

El nostre subconscient té l'obligació de plantejar-se com a mínim un cop a la vida si el que estem escoltant, llegint o veient és veritat. Però en canvi, encara sense haver experimentat, donem per fet la ficció de segons quines llegendes.

Si ens fixem, des de l'inici de la vida, tothom a assegurat que aquesta té tres fases; naixement, vida, mort. I fins a dia d'avui ningú ho a discutit. Més jo si. Em dic Vane, i aquesta és la meva història.

Com qualsevol nena normal, comença amb el meu naixement fa dinou anys a Arras, un poble al nord de França. Allà hi vivia feliçment amb els meus pares, gaudint de tot el que aquell llogaret hem proporcionava, incloent tots els decorats i estructures construïdes de pedra. Em fascinàven, i l'ambient em transmetia una olor especial. La gent es saludava, es respectava i gaudien de les companyies dels uns amb els altres. Quan hi havia confrontació al barri, tots els del voltant es respaldaven, i al final tot acabava de bona manera. M'encantava, però no duraria per sempre.

El meu pare, que es dedicava a la venda de sabors i aromes especials fabricats a mà, i amb herbes collides per ell, es va trobar amb que ja ningú comprava manualitats, quan les podia trovar industrialitzades per fabriques. Evidentment havia de deixar-ho, però ell es negava. Sempre deia que els treballs típics eren pels típics, i que a ell l'enorgullia no ser igual a la resta de la població. Així que només vaig complir els sis anys, vam deixar França per marxar cap a Espanya, i ens vam instal·lar a Bilbao. Curiosament la cosa en aquells aires anava millorant, amb la sort que havíem après més d'un idioma, mica en mica vam crear un negoci, i junt amb la mare, que havia deixat el restaurant on treballava de cambrera, es va fundar un dels locals més recomanats de tota la ciutat. El millor era quan entraven els clients i veia les seves cares d'al·lucinació al notar que al ficar un peu per la porta del recinte olorava tan bo, perquè realment ho feia. Tothom volia saber com estaven creats, però els meus pares deien que "per tenir la recepta, primer havien de provar el pastís". I així va anar creixent el negoci, els pares, i jo.

A mesura que passaven els anys, les novetats d'estar en un lloc nou m'anaven semblant més casuals. Vaig conèixer gent, visitar monuments, formar amistats. Vaig començar de nou.

Em van inscriure a l'escola de primària Cervantes, situada a dos carrers més endavant de casa nostra, a la cantonada abans de creuar i canviar de barri. I allà vaig estar d'estança els cinc anys que em quedaven fins a dirigir-me a secundària, on em van acceptar de rebot a la segona opció de la llista d'instituts. Llastimosament al no tenir germans, em faltaven punts per entrar al que a mi més m'agradava. Però estava generalment bé, al Txurdinaga Behekoa, i vaig entrar a batxillerat, seguint amb les proves de selectivitat per l'universitat de Medicina de Lejona, amb la idea clara de créixer i ser una de les millors cirurgianes de la província.

Tretze anys després del canvi de país em trobava de pràctiques a l'Hospital Universitari de Basurto, al mateix lloc i a la mateixa zona. Havia passat ja el que s'anomena com l'hora de plegar, quan encara estava recolzada a la pica del lavabo amb els guants i la bata plena de sang. Minuts abans m'acabaven de demanar que assistís per ajudar al quiròfan vint-i-tres, acceptant ordres em vaig dirigir cap allà, i tot per a només entrar per la porta trobar-me amb el que seria la imatge més impactant mai vista fins aquell moment. Sobre el llit es trobava un home amb pit obert que necessitava transplant de cor. Sense pensar-m'ho dos cops, em vaig apropar. Només havia d'aguantar la safata on farien el canvi, res més. Però no podia. Següents segons, sense tenir ben clar com, em trobava amb el múscul en mà i safata a terra, imagino que va ser un impuls. Era una situació que em sobrepassava, i no podia. Quan vaig prendre la decisió d'estudiar cirurgia, no m'imaginava una situació com aquesta. Sabia que treuria i afegiria òrgans, però no que a l'hora de portar-ho a pràctica seria així de complicat. El meu cap va començar a donar-li voltes al fet que una persona hagués deixat de respirar i ara una altra completament diferent tindria possessió de la part humana més important. Per on va estimar, es va angoixar, i va sentir. Per on ho sentia tot. Em vaig començar a plantejar un munt de coses i, simplement vaig acabar sortint de la sala direcció al bany. Mitja hora més tard em posava el casc de la moto i arrancava el motor, per veure els pacients desaparèixer i centrar-me no en allò si no en qualsevol altre cosa, de qualsevol altre tema. Havia d'acostumar-me. No obstant, no deixava de fer-me la mateixa pregunta; "com estarà l'amo del cor?" Una pregunta absurda tenint en compte la mítica simple resposta del que contesta; "està bé, dorm". Fins i tot ara, a vegades hem plantejo si per donar-li tantes voltes, va passar el què va passar. Diuen que si esperes molt la resposta a una pregunta, al final no hi ha més remei que donar-te la. Hagi sigut com hagi sigut, les meves respostes van ser clares, i més ràpid del que esperava.

Mentres jo em trobava sobre la moto, ficada al fons dels meus pensaments, vaig girar el cap, cap als dos costats, i per la dreta vaig distingir un renault zoe que s'apropava cap a on jo em dirigia, com un llampec. Vaig mirar al conductor tota espantada i vaig poder observar com les seves faccions no eren diferent a les meves. Em disposava a donar mitja volta per al costat contrari de la carretera, quan abans que cantava un gall ja notava l'impacte de la part frontal del vehicle sobre les meves cuixes.

El meu cos va caure just sobre el cotxe, provocant l'explosió dels motors, esparcint-nos a tots dos per terra i notant com el meu cap es colpejava amb part de la moto. Vaig apropar-me a l'automobilista per comprovar si respirava. Sort, abans d'agenollar-me al seu costat per parlar-li, l'home va mig obrir els ulls, senyal que estava viu i conscient. Em vaig aixecar donant la volta, i just en el segon en que em girava vaig poder comprovar com el meu físic havia quedat immobilitzat a l'altre costat. Un parell de passos cap a endavant em van servir per observar com el meu nas no expulsava diòxid ni el meu cor batejava. Em vaig donar una ullada al que hi havia quedat de mi a l'escenari. Tenia els pantalons arrossegats i la camisa esquinçada, potser també algunes costelles trencades i, per sobre de tot lo demás, traumatisme cerebral. Seguidament em miro, miro el que sóc; no respiro, i tampoc em fa falta. Oloro l'aire però no m'entra ni gota d'oxigen, ni per la boca ni pel nas. Científicament quan ens morim el nostre cos s'apaga, deixant de funcionar i conclouent així amb la nostra existència. Simplement deixem d'estar. No obstant el meu cos estava extingit, jo estava allà, veient totes i cada una de les coses que passaven. Sense cap ferida ni cap mal, i amb els ulls ben oberts. Poc temps després, potser al haver passat uns pocs minuts, es va sentir des de lluny el so de la sirena d'ambulància que s'apropava en direcció

nostre. I al mateix temps, va aparèixer un gran túnel que m'empenyia cap a dins.

Al principi disponia de resistència, però com més m'aguantava, més m'emputxava. No vaig tenir més remei que començar a caminar, i passar per aquest. Mentres posava peu davant peu, i mirava al meu voltant, entre les tenebres podia distingir ombres que semblaven altres ànimes turmentades que demanaven perdó i anhelaven compassió. En aquell moment em van aterroritzar, i volia haver-les pogut ajudar. Però només aquella idea va passar per la meva ment, vaig sapiguer certament el perquè estaven allà, tan soles, tan abandonades. Eren totes aquelles persones que havien fet una barbaritat tan greu que no podien ser ni perdonades, ni acceptades. Encara que tampoc eren recriminades, simplement estaven allà, recapacitant, i plorant.

Cada cop les veia més lluny, i la llum més brillant probablement mai vista més a prop. Estava just al final del camí, on el corredor s'acabava i el flaix de la llum es feia més i més gran a cada passada. Fins que em vaig trobar en front d'aquesta tremenda il·luminació, on una forta però dolça veu de fons em deia que entrés. Vaig donar mitja molta un sol moment, per veure i recordar tot el què deixava enrere. Tot el temps que havia estat respirant a la terra, m'estava passant per davant dels ulls. M'emocionava, però no m'entristeïa. I no plorava, en comptes de omplir-se els meus ulls de llàgrimes, eren els meus llavis els que s'obrien i formaven un melancòlic somriure. Recordant totes i cada una de les coses que m'havien passat, pensant en com havia hagut de ser pels pares el veure'm freda i quieta, mentres em creuen morta, encara que part de mi sempre estarà al seu costat, i deixant-lis clar que ens retrobarem algun dia, quan arribi el moment. I va ser quan em vaig plantejar el que estigués veient, sentint i a punt d'entrar a un lloc el qual ningú m'havia parlat mai. Vaig començar a posar-me nerviosa, però abans de poder dir res, la veu anterior em va donar explicació, sense explicar res; "Vanessa, les

coses mai han sigut com t'han explicat. Observa, i veuràs. Confia.” I els meus ulls es van tancar, entretant els meus peus començaven a endinsar-se cap a dins, junt amb cada membre del meu cos i cada nervi del meu cap. Una forta ràfega d'aire va ser la meva senyal per obrir els ulls, i contemplar on estava. Em va sorprendre veure que davant meu es trobava una enorme quantitat de gent amb els braços oberts, com si haguessin estat esperant-me durant molt de temps, fins ara. D'entre la multitud, se'm va apropar una dona jove amb els ulls clars i el cabell castany. Encara que creia haver-la vist abans, no sabia reconèixer-la. Seguidament vaig pensar que potser seria la persona de la qual procedia el cor que anàvem a transplantar a l'hospital, potser volia que m'assabentes que era seu i no d'una altra. Va ser com si em llegís la ment, doncs em va acariciar la mà, i em va susurrar que era la meva àvia. No em quadrava, ja que durant la meua vida vaig veure fotos dels meus avantpassats per casa, i segons m'havien explicat, ella ens havia deixat als vuitanta-set anys, i es diferenciava per ser l'única de la família que portava ulleres. De sobte un altre es va posar al seu costat, i ho vaig entendre. Era el meu avi, i també estava en els seus anys de joventut. Va ser llavors quan mirant per sobre a tots els que estaven per allà, me'n vaig adonar. Tots eren joves. Ningú portava ulleres, ni havien de sobreviure amb alguna discapacitat, o bastó. Tothom parlava, veia, escoltava i es movia. Tothom estava bé. Més que bé, estava viu. Estaven vius, feliços i rodejats de preciositats. Ens podiem comunicar sense obrir ni la boca. I jo els coneixia, encara sense conèixer-los. Els meus avis em van deixar anar les mans, i vaig començar a inspeccionar, aquest paradís. I és preciós. Cada racó, cada paret i cada arbre resplendeix de bellesa. Vaig començar per un caminet prop d'uns bancs, on es trobaven uns nens que reien i gaudien del seu mutu acompanyament. M'hagués agradat poder veure als seus tutors, els quals segur van haver de sofrir al creure que mai tornarien a veure als seus fills. Si tan sols sapiguessin totes les espectaculars coses que els falta passar amb ells aquí a dalt, ja no ho passarien malament, i se'n alegrarien. Se'n alegrarien molt, com els meus pares. I s'enamorarien d'aquest camí que porta a un riu d'aigua cristalina on es poden escoltar els cants de les aus, i es veuen tot tipus d'animals saltar pel voltant, des de cavalls fins a gossos.

Per primer cop, i des de que vaig venir, no hi ha hagut moment en que m'hagi sentit ni desemparada, ni amb solitud. Estar aquí significa estar submergit en un oceà d'amor, on només et sents compresa, feliç, i estimada. Estimada tal com ets, tal com sempre has sigut. No n'hi han preocupacions, ni agitacions, ni cap tipus de dolor. No n'hi ha cap consciència de temps i espai, ja que un dia són mil anys, i mil anys són un dia. Això és llum, i m'he donat compte que tots i cadascú de nosaltres, formem part d'aquesta llum, perpetuament. A temps d'avui, estic més segura del que he estat mai de absolutament res, dono per feta la conclusió més transcendent com inquietant; quan morim, no morim. Doncs pel món jo vaig morir, però en realitat mai he estat més viva. Encara amb preguntes a fer i respostes a obtenir, tinc la certesa de en cap moment haver estat sola, ni a la terra, ni al cel. I mai no ho estaré. He trobat el meu lloc, la meva llar. I així serà eternament, i durant tota l'eternitat. Fins a la fi dels temps.

"Tenim per costum creure en el que toquem, en el què veiem. Potser pel fet d'haver crescut amb les mateixes idees durant generacions, el que ens porta a una por imminent de tot allò desconegut i misteriós. Encara que, si ho pensem detingudament, tot lo bonic, descendeix de l'incompletament incert."

